

TITUS SPÂNU

GOLANI

DE

LUX

LUMENAJUSTITIEI.RO

Destinul fabulos
al brașoveanului
Titus Spânu
poate fi acum cunoscut,
nu doar
din cioburile de amintiri
ale prietenilor lui sau
ale dușmanilor,
ale adversarilor sau
ale clienților săi,
ale colegilor din sport
sau din justiție.

Era aproape firesc ca cel care a lăsat urme ce nu se pot șterge, generând chiar legende adunate în memoria colectivă drept «epoca Spineli» să ne confirme veridicitatea acestora printr-o carte. O carte ce poate nu are egal în literatura noastră prin sinceritatea ei. Îmi aduce aminte de celebrul **Ernesto Sábato** cu *Abaddón exterminatorul*, care a depășit granițele literaturii. Și aici sensibilitatea acestui veșnic îndrăgostit amestecă într-un distilat de mare rafinament umorul copios cu tragedia istoriei, aventura nebună sau polițistă cu iubirea perfectă dar și înțelepciunea unui fin observator al oamenilor cu viața frustră. Născut într-o Românie ce nu a mai fost de atunci atât de liberă și frumoasă, Titus Spânu a fost mereu liber, chiar și atunci când pentru a-l domoli tovarășii l-au închis sau l-au urmărit continuu. Chiar dacă nu o spune decât prietenilor, forța tinereții sale fără de bătrânețe vine dintr-o relație puternică cu Dumnezeu. Într-o lume mincinoasă și absurdă, plină de trădare și rapt, de lichele și neisprăviți există doar o singură șansă pentru a deveni învingător și asta doar cu ajutorul prieteniei adevărate. Așa a fost de când lumea. Cuvântul Golan a făcut carieră post-decembristă, aduceți-vă aminte că și **Eugen Ionescu** se mândrea cu acest titlu... dar el ca și alții, nu mulți, a fost un «golan de lux». Iată că mai există încă rasa nobilă și rară de *Golani de lux*...

Gabriel Stan

securiștii sau activiștii de partid). De multe ori însă, erau pe o mână, luau decizii în consens, dispunând după bunul lor plac de libertatea și, de multe ori, chiar de viața celor ce „ieșeau din rând”.

Așa au procedat și în cazul meu. Au hotărât împreună să fiu arestat și timp de o sută de zile am fost „chiriașul” arestului miliției Brașov și a penitenciarului Codlea.

Nu mă consider un dizident, comportamentul meu a fost al unui om liber, născut liber într-o perioadă când România era liberă.

Libertățile pe care mi le permiteam, le-am descris în paginile anterioare.

În procese totuși, trebuie să recunosc azi când scriu aceste rânduri și când nu risc să fiu pedepsit, că aveam pledoarii incriminatoare, la modalitățile miliției sau ale procuraturii în obținerea capetelor de acuzare. Mă legam subtil și de Ceaușescu, spre deliciul unei asistențe inteligente.

Dar hai, să intrăm în câteva spețe și să mă judecați voi dacă „am ieșit sau nu din rând”:

Directorul Mâzgăreanu de la ONT Carpați Brașov, vine la mine disperat, rugându-mă să-l ajut.

Protejata lui, o tânără chelneriță, fiind detașată la Pârâul Rece, este ademenită de un tânăr student la facultatea de Drept, într-o cameră a hotelului și în acest loc s-a conceput un copil.

Firească, tânăra fată a cerut autorului să recunoască paternitatea.

Dar, tânărul avea un statut care nu-i permitea înrudirea cu o țărăncuță prostituată, chiar dacă băiețelul îi semăna leit. Precis când va fi mai mare, acest copil va semăna și cu Nicolae Ceaușescu.

Da, tânărul era nepotul favorit a lui Nicolae Ceaușescu și i se întrevedea o carieră politică fulminantă. Atunci era student în ultimul an la Drept și era secretar de partid pe facultate. Avea un birou mai spațios ca al decanului. Aici a venit, cu copilul în brațe, tânăra mamă, pentru drepturile minorului.

Cu aroganța tipică dinastiei ceașiste, Petre Ceaușescu a alungat-o pe mama revendicatoare, nerecunoscând relația. Întorcându-se la Brașov, biata fată s-a dus la protectorul ei, Mâzgăreanu, care timp de două luni a căutat un avocat pentru

a-l acționa în instanță pe Petre Ceaușescu, în scopul constatării paternității și a obligării acestuia, la o pensie de întreținere. Nimeni nu a acceptat.

În final, a apelat la mine. Am acceptat, am introdus acțiunea la judecătoria Drăgășani, instanță competentă, dată de domiciliul pârâtului.

La termenul fixat, președintele completului, tovarășul Ilie, care era și președintele judecătoriei, s-a dovedit a fi total de partea partidului, a lui Ceaușescu și firește, și a lui Petre Ceaușescu.

Pârâtul a venit flancat de trei persoane, din care unul singur era avocat, ceilalți doi fiind asistenți la Drept.

Cum asistenții nu aveau calitatea de avocat, mai mult, unul din ei fiind și violent (Idiovan), am cerut cu vehemență scoaterea lor din sală.

După o lungă deliberare cu judecătoria din complet, cererea mi-a fost satisfăcută. Succes de moment, tovarășul Ilie, în final, s-a dovedit a fi o slugă credincioasă a partidului și în pofida probelor evidente mi-a respins acțiunea.

Am făcut recurs, care s-a judecat la tribunalul Râmnicu Vâlcea unde a participat, în urma reclamațiilor și a scandalului făcut de mine, un consilier din Ministerul Justiției și de data aceasta, l-am înrudit pe copilașul chelneriței cu familia Ceaușescu.

Dar Ceaușescu m-a și ajutat într-un proces. Mai bine zis m-am folosit de operele sale scrise într-un proces de amânare a executării pedepsei. Dar iată speța:

Sofica, clienta mea, era cea mai talentată hoată de buzunare din Brașov. Avea notorietate în domeniu, poza cu chipul ei figura la gară și în alte locuri publice cu specificarea „hoată periculoasă”.

Degeaba atenționări, Sofica în mod „conștiincios”, zilnic, la ora opt dimineața, se urca în troleibuzul ce pleca din cartierul Bartolomeu și până la stația finală – uzina Steagu Roșu, șterpelea cel puțin două portmonee. Cu banii „acumulați”, se ducea la piața din același cartier, cumpărând alimente pentru numeroșii copii ce o așteptau acasă.

Cu tot talentul ei, se întâmpla să fie prinsă și arestată. Detenția însă, era de scurtă durată, întrucât avocatul familiei, care era